

AUTORKA BESTSELLERU ČTVRTÉ KŘÍDLO

REBECCA
YARROS

DŮVOD
VĚŘIT

 BARONET

Důvod věřit

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Rebecca Yarros

Důvod věřit – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**DŮVOD
VĚŘIT**

DŮVOD VĚŘIT

(Legacy 1)

REBECCA
YARROS

*Aidanovi,
mému Hulkovi, mému superhrdinovi,
mému parťákovi pro zombie apokalypsu –
protože jsi držel svou malou sestřičku od chvíle,
kdy nám ji sociální pracovnice vložila do náručí,
a nikdy ji neopustil.*

PRVNÍ KAPITOLA

KNOX

Před sedmi lety

SKLONIL JSEM SE K LEDNICI a vzal si pár laciných limonád. Lepší by byl nějaký alkohol, poslední týden byl pekelně náročný, ale šance, že by to paní Andersové nevadilo, se limitně blížila nule.

Rykerovi by to nevadilo určitě. Je mu jednadvacet.

Jenomže mně bude jednadvacet až za půl roku. Věčné prokletí za to, že jsem přeskočil druhák – chodil jsem sice do třídy se svými kamarády, ale vždycky jsem byl ten, kdo je o rok mladší.

„Hej, Ryi, mohl bys mi podat kytku pro Vica?“ ozval se za mými zády hebký ženský hlas. V reakci na něj se mi zvýšil tep. Jako robot jsem vzal z druhé police průhlednou krabičku s bílou růží a narovnal se.

Pomalu jsem se otočil a cítil přitom, jak mi její přerývaný dech prostupuje každým nervem v těle, a při pohledu na ni se mi napjaly prsty a stiskl jsem boky křehké plastové krabičky, až se promáčkly.

„Knox.“ Překvapením vykulila oči a moje jméno dořekla s tím svým roztomilým zaškokbrtnutím, ze kterého mě pokaždé zalechtalo v břiše.

„Harper,“ odpověděl jsem a nějak se mi povedlo to slovo zformulovat, aniž bych si překousl jazyk.

„Já... nevěděla jsem, že jsi tady.“ Dlouhé světlé vlasy měla vyčesané do jakéhosi jemného účesu, který si vyloženě říkal o to, abych do něj zajel rukama, a šaty bez ramínek – ve stejně modrozelené barvě, jakou měly její oči – cestou k zemi zvýrazňovaly každou křivku.

Harper už nebyla ta malá holčička, co za námi běhala k hasičské stanici, když jsme vyrůstali. Teď jí bylo osmnáct. Byla dospělá žena, chystající se na maturitní ples.

A taky mladší sestra mého nejlepšího kamaráda.

Mladší sestra. Přesně takhle bych o ní měl přemýšlet, vzhledem k tomu, že jsem v tomhle domě strávil většinu svého dospívání, ale když jsem sledoval, jak se jí při každém nádechu zvedá hrud', moje myšlenky byly všechno jiné, jenom ne bratrské. Měla plné a lesklé rty, dokonalou pleť a neskutečně dlouhé řasy. Za poslední rok se změnila z krásné – a krásná byla vždycky – na... nádhernou. *Fakt* zatraceně nádhernou.

Zíral jsem na ni.

Promluv, sakra.

„Právě jsem se vrátil. Přijel jsem s Rykerem.“ Položil jsem kytku i limonády na kuchyňský pult, opřel se o něj a vychutnával si pohled na ni.

Neuvědomoval jsem si, jak na mě celou dobu působila. Vlastně ne, to bych lhal, věděl jsem o tom moc dobře, ale držel jsem se od Harper dál ze tří důvodů. První byl ten, že jsem si nemohl dovolit naštvat Rykera – on a náš nejlepší kamarád Bash byli jediná rodina, která mi kromě babičky zůstala. A druhý? Můj seznam

společenských a právních prohřešků v tomhle městě byl dlouhý asi tak milion kilometrů a jasně dokazoval, že nejsem ani zdaleka dost dobrý na to, abych pro ni byl cokoli jiného než kamarád. No a ten třetí důvod? Měl jsem v plánu stát se profesionálním hasičem, jako byli naši tátové – a jako už byl Bash – a s tímhle životem nechtěla mít Harper nic společného.

Nemůžu říct, že bych jí to zazlíval. Od požáru na hoře Legacy, při kterém lehlo naše město popelem, uplynuly teprve čtyři roky.

„Jasně.“ Nejistě se usmála a potřásla hlavou. „Tedy, já věděla, že jsi zpátky, nevěděla jsem jenom, že jsi v našem domě.“ Zavravorala a tváře jí zružověly. „Ne snad, že bys tu být neměl. Samozřejmě že měl. Vlastně jsi tu vždycky bydlel a jsi tu pokaždé vítaný, to přece víš. Sakra, vždyť máš klíče. Jen jsem si neuvědomila, že... no prostě, že jsi tady.“ Skončila se svým blábolením a sepjala před sebou ruce.

Bože, jak mi chyběla! Nemělo smysl bránit se úsměvu. Tohle jsem na ní zbožňoval, to její bláboleň. Všichni ostatní lidé z našeho malého rodného městečka Legacy v Coloradu ji měli za pohodovou, sebevědomou, silnou osobnost. Jakmile jsme se ale k sobě přiblížili na tři metry, znervózněla. Musel jsem si přiznat, že mi bylo příjemné uvádět do rozpaků krásku z naší malé party. V polovině případů jsem si s ní pohrával jen proto, abych ji vyvedl z míry. Patřila mi způsobem jako nikdo jiný. Mohl jsem ji popichovat, rozčilovat, ochraňovat, a dokonce i zbožňovat... ale nikdy jsem se jí nesměl ani dotknout.

„Hrozně ti to sluší.“

„Díky.“ Přejela dlaněmi po vysokém pasu šatů, zdobeném blýskavými kamínky, aby si je urovnala na bocích. „Dneska večer mám ples.“

„To mi došlo.“

Přešla přes kuchyni a natáhla se kolem mě pro malou plastovou krabičku. Harper byla velmi drobná, o hodně menší než já, který má metr devadesát, a i když měla boty na podpatku, pořád jsem ji výrazně převyšoval.

Podívala se na hodiny na sporáku a ztěžka polkla. „Už je skoro čas.“ Ruka se jí trochu třásla, když sundávala stříbrnou gumičku okolo krabičky a odklopila plastové víko.

Tady něco nehraje.

„Proč jsi tak nervózní?“ zeptal jsem se tiše, protože jsem věděl, že se Ryker objeví každou chvíli a před ním by se styděla.

Zalétla pohledem k mému a ty modrozelené oči mě uhranuly jako žádné jiné za celé ty tři roky, co jsem na Boulderu. Ne snad že by tam nebyly holky – byly tam vždycky – ale žádná z nich na mě nepůsobila tak jako Harper, a to je fakt dost znepokojivé. Kdyby byla kdokoli jiný...

Přestaň s tím!

Srazila krabičku na zem.

„Harper, z čeho jsi tak nervózní?“ zopakoval jsem.

„Nejsem,“ zalhala bezostyšně a sebrala kytku z podlahy dřív, než jsem to stačil udělat já. Prsty se jí pořád ještě trochu chvěly, když pokládala krabičku zpátky na pult, ale narovнала se v ramenou, vystrčila bradu a nasadila na tvář nucený úsměv, který mě přiměl vycenit zuby. „Ráda jsem tě viděla, Knoxi.“

Opustila mě a vyšla z kuchyně do chodby.

Nech ji jít.

Jenomže já nemohl. Očividně ji něco trápilo.

Navzdory všem svým předsevzetím jsem šel za ní na chodbu, kde se opřela o rám otevřených dveří

do koupelny, zkontrolovala si dokonalý make-up a prohlédla obsah malé kabelky.

„Co je, Knoxi?“ vyhrkla a její pohled se v zrcadle setkal s mým.

„Proč jsi nervózní?“ zeptal jsem se znovu. „A tentokrát nelži.“

Z očí jí vyšlehly plameny.

Je rozrušená.

„Je to kvůli tomu klukovi?“ Vešel jsem do koupelny; ustoupila a v malém prostoru narazila zády na věšák na ručníky. Pak jsem za námi zavřel dveře a opřel se o ně. „Jsme tu jenom my dva. Slibuju, že Ryovi nic neřeknu, ale prosím tě, prozrad' mi, z čeho se ti předtím třáslý ruce. Ples má být zábava.“

Sevřela rty. „Taková *zábava*, jakou jsi po něm měl s Angie Crawfordovou?“

Prekvapeně jsem zamrkal. „Jak můžeš vědět...“

„Nejsem blbá, Knoxville Danielsi.“ Zkřížila ruce pod prsy.

A ještě to oslovení – nikdo jiný by se mi takhle říct neodvážil, ale Harper ho prohodila, jako by jí patřilo. Svým způsobem to tak asi bylo.

„Fajn, no, s Angie jsem se... dobře bavil,“ přisvědčil jsem. Velmi dobře, vzhledem k tomu, že jsme oba skončili nazí na břehu jezera Hawkins... „Počkej. Chceš tím naznačit, že na tebe ten kluk bude tlačit kvůli sexu? Protože to bych ho kurva zabil...“

Dřív než jsem to stačil doříct, přitiskla mi rychle ruku na ústa. „Pšššt! Jestli tě uslyší Ryker, umřu jako panna.“

Moment. Cože? Tenhle plán se mi zamlouval.

Podívala se na mě. „Nedělám si srandu. Trvalo věčnost, než jsem našla kluka, co by se mnou šel dneska na ples a nebál se vás tří, a nedovolím ti, abys mi

to zkazil.“ Pomalu ruku spustila. „Stačí, že tam bude Bash s Emerson, což znamená, že se budu muset svojí nejlepší kamarádce celý večer vyhýbat.“

„Ty jsi panna?“

„Záleží na tom?“

„Možná.“ To teda sakra že jo. Harper hrála dobrou hru, neustále Emerson pošťuchovala, že se musí vrhnout na Bashe, kterého měla omotaného kolem prstu a jen čekal na její osmnáctiny. „Podle toho, cos říkala, jsem myslel, že...“

Povyáhla obočí. „Že jsem zkušená?“

„Že máš svou sexualitu pod kontrolou,“ opravil jsem ji, protože jsem věděl, jak pohotově dokáže Harper převrátit každou větu.

„Ale ano, mám. Mám naprostou kontrolu nad tím, co chci a jak toho dosáhnu. Jenže Ryker, Bash a... ty,“ zabodla mi ukazováček do hrudi, „jste vyděsili prakticky všechny kluky na Legacy High, než jste odešli na vysokou. Vy tři jste něco jako zóna smrti, a tak jsem neměla zrovna moc příležitostí, a teď jdu na maturitní ples jako nepolíbená panna s klukem, o kterém čtvrtina holek z maturitního ročníku tvrdí, že je mnohem zkušenější, takže jo, jsem nejspíš trochu nervózní z toho, že nebudu vědět, jak na to, a on pozná, že jsem...“ Potřásla hlavou.

„Panna,“ zopakoval jsem a přemýšlel, koho se mi to nepodařilo od Harper odradit. Na střední škole, kam chodí všeho všudy pár stovek studentů, jsme byli my tři zatraceně velcí drsňáci. Počkat... řekla nepolíbená?

„Proč to slovo pořád říkáš?“

„Protože jsi,“ pokrčil jsem rameny.

„Už ne nadlouho. Takhle přece vypadá rande snů, ne? Přijít o nevinnost na maturitním plese?“

Kdyby se jí nezadrhl hlas a nezačal chvět spodní ret, snad bych jejímu holedbání uvěřil.

„Pro všechny ne. Měla bys počkat, až se zamiluješ. To je sen.“ A tohle by si zasloužila.

„A ty jsi byl zamilovaný do Angie Crawfordové?“ Slyšel jsem snad v tónu jejího hlasu žárlivost?

„Ne. A nebyla moje první.“ Nebo druhá.

Harper na vteřinu otevřela ústa a pak je zase zavřela. „Kolik jich bylo? A tu první jsi miloval?“

Ta prostá otázka mi přišla nejen zvědavá, ale i důvěrná. „Ne,“ odpověděl jsem po pravdě. „Nikdy jsem nebyl zamilovaný.“ Nebyl jsem toho schopen. „A to číslo, to není nic, o co by měl člověk usilovat.“

Když nic jiného, bylo důkazem toho, jaký jsem byl lehkomyšlný hajzl, střídající holky jako ponožky; pořád jsem hledal něco, co jsem nemohl najít, a opouštěl to dřív, než to stačil najít někdo jiný.

Trochu zmírnila postoj. „No, aspoň nejsi nepolíbená panna, ne?“ přinutila se pousmát. „Nebyl jsi na maturitním plese nervózní.“

„Harper,“ zašeptal jsem, žaludek se mi sevřel a všechno, co jsem v tu chvíli cítil, jsem nenáviděl. „Chceš, aby byl tenhle kluk tvůj první... se vším všudy?“ Ignoroval jsem bolest v hrudi, která se to pokoušela překřičet a popřít.

Zadívala se do zdi a pokrčila rameny.

„Takhle by ses cítit neměla.“ Jemně jsem ji vzal za bradu, dokud se naše pohledy nesetkaly. Byla zatraceně krásná, v tomto případě bohužel. Příliš chytrá, milá, temperamentní a kurevsky dokonalá. Ať už byl ten kluk kdokoli, nezasloužil si z ní ani kousíček. Ne snad, že bych si to zasloužil já. „Líbání... a sex, to není o tom, abys to měla rychle za sebou. Je to o vzájemné potřebě, touze a přání. Je to o tom, že po něčem –

po někom – toužíš tak moc, že nemáš jinou možnost než si to vzít. Když máš štěstí, hraje v tom roli láska a to, že tělo používáš ke vzájemné komunikaci, ne jenom k tomu, abys brala. A jestli jsi takhle nervózní, nepromarni něco tak vzácného jako svůj první polibek – svoje poprvé – s nějakým týpkem, o kterém víš jenom to, že se nebojí Bashe a Rykera.“

„Nebo tebe,“ doplnila mě.

Po páteři mi přejel záchvěv pocitu, že bych ji měl chránit, který jsem neměl právo cítit. „No, jo, mě by se měl bát. Jestli udělá jednu jedinou věc, kterou nebudeš chtít, tak ho kurva zničím, ať už si o tom budou Bash a Ryker myslet, co chtějí. Stačí, když mi zavolaš, přijedu tam a vyřídím si to s ním.“

Nikdo se jí nesmí ani dotknout, pokud s tím nebude bezvýhradně souhlasit. Sakra, nechtěl jsem, aby se jí kdokoli dotýkal, hotovo dvacet, ale tohle rozhodnutí mi nepříslušelo. Bez ohledu na to, že všechny moje instinkty se najednou začaly dožadovat toho, abych si na tuhle jedinou ženu, již jsem nesměl chtít, dělal nárok.

„Ukaž mi to,“ zašeptala.

„Moje číslo?“ Sáhl jsem do zadní kapsy pro telefon.

„Ne. Ukaž mi... tu touhu, tu potřebu. Polib mě.“

Do prdele. V okamžiku, kdy se moje pozornost přesunula k jejím rtům, ztuhly mi všechny svaly v těle. „Harper...“

„Co to je, jedna malá pusa? Určitě ses s někým líbal už tisíckrát.“

Pokud šlo o ni, byla jedna pusa *všechno*.

Logika začala bojovat s mými instinkty, ale každou racionální myšlenku přebil ten sobecký hajzl, kterým jsem byl. Chtěl jsem ji políbit. Chtěl jsem být první, kdo ucítí, jak hebké jsou její rty, a uslyší jakýkoli

zvuk, který z nich splyne. Chtěl jsem jí ukázat, jak příjemný může polibek být, jak dokonalá věc to sama o sobě je. Chtěl jsem být mužem, s nímž by srovnávala všechny ostatní, a to nebylo správné.

„Prosím. Nikomu o tom neřeknu,“ slíbila. „Jenom... mi to ukaž. Víím, že to zvládneš, a kdybych to nikdy neucítila, po tom, co se stane dneska večer... Já... ti prostě věřím.“ Usmála se. „Jsi Knox.“

Do hajzlu. Touha se změnila v potřebu, kterou jsem nedokázal ovládnout; ne, když se na mě takhle dívala. Během kratší doby, než trvá jeden úder srdce, se nemohlo změnit v nevyhnutelné.

Nemůžeš. Nesmíš.

„Harper...“ Vzal jsem do dlaní její tvář a palci ji zlehka pohladil po lícních kostech. „To není dobrý nápad...“

Vytáhla se na špičky a vlepila mi polibek na ústa. Sevřené rty tvrdě dopadly na mé a celé to skončilo dřív, než jsem stačil jakkoli zareagovat. Odtáhla se a podívala se na mě rozšířenýma očima plnýma obav.

„Políbila jsi mě,“ řekl jsem pomalu. Dala mi svoji první pusu. Mně. Ne klukovi, co ji právě teď jede vyzvednout. Ne nikomu ze spolužáků. Mně.

Je moje.

„Jo, to jsem udělala. A teď už nejsem nepolíbená,“ pokrčila naoko nezúčastněně rameny.

„No, to bych netvrdil.“ Fajn, řítíl jsem se po hlavě do pekla, protože se to už nedalo zastavit. Ten letmý dotek byl první vločkou sněhu, signalizující blízkost lavinu. Jediné, co jsem mohl dělat, bylo doufat, že to oba přežijeme, když jsem k ní zvolna skláněl hlavu a dal jí dost času na to, aby se odtáhla. „Ještě ne.“

Nadechla se a na vteřinu zavřela oči, než jsem ji políbil. Přejížděl jsem rty po jejích, jako bychom měli

všechn čas na světě. Byly ještě mnohem hebcí, než jsem si představoval.

Vzdychla a já ji políbil znovu, lehce jsem sál její spodní ret a klouzal jazykem po jemném masíčku. Ještě nikdy jsem se žádné dívce nevěnoval tak pečlivě; vychutnával jsem si každý její pohyb a každou reakci. Na druhou stranu, ještě nikdy jsem nelíbal Harper.

„Knoxí,“ zašeptala a naklonila se ke mně, žádajíc o víc.

Dal jsem jí to. Políbil jsem ji ještě naléhavěji a přešel jazykem po okraji jejích rtů. Projel mnou žár, spalující moje nervy, a vypálil mi do paměti, jak znělo moje jméno na jejích rtech. Zalapala po dechu; zasténal jsem, ponořil se hlouběji do jejích úst a prsty jí vklouzl do vlasů.

Naše jazyky se střetly a já ucítil sladkou chuť, již jsem nedokázal nikam zařadit. Rychle toho využila, připojila se k mým pohybům a jako by se ve mně rozpívala. Kurva, tohle bylo dokonalé, skoro až božské. Otočil jsem ji, aby se opírala o desku umyvadla, a přitiskl ji k sobě.

Zasténala, ovinula mi ruce kolem krku a přitáhla si mě ještě blíž.

Bože, to bylo skvělé. Bylo to všechno až příliš dobré a bylo toho až moc. Muselo to skončit.

Jazykem si našla cestu do mých úst a veškeré myšlenky na to, jak to musíme zastavit, se rázem někam vytratily. Zkoumala mě, hladila a já pronikal stále hlouběji. Chtěl jsem, aby si mě přivlastnila, aby si mě nárokovala tak, jak jsem to zoufale chtěl udělat s ní.

Z nějakého záhadného důvodu jsem měl dojem, že je to můj první polibek.

Zaryla mi nehty do zátylku a já málem ztratil poslední zbytky sebekontroly. Chtěl jsem, aby mi ty nehty sjížděly po zádech a zanechávaly na kůži drobné červené stopy. Chtěl jsem Harper. Jenom ji. Chtěl jsem ji mít pod sebou, mít její stehna kolem boků, vidět, jak se prohýbá v zádech, když ji přivedu k vyvrcholení. V pérú mi začalo cukat při představě, jak bude horká, až do ní vstoupím, jak ji naučím, jak se má pohybovat. Jak mě naučí milovat.

Převzal jsem nad polibkem kontrolu, naklonil se k ní a nechal ji pocítit, jak moc po ní toužím. Znovu se ke mně přitiskla a mně v hrudi tiše zadunělo.

Moje už tak křehká sebekontrola se otřásla v základech a dlouhými, jistými tahy jsem se zmocňoval jejích úst, jako bych se chtěl zmocnit celého jejího těla. Naše jazyky se kroutily a vzájemně proplétaly, až se polibek změnil z pomalého, smyslného zkoumání v divoký požár čisté, spalující touhy. Nakláněl jsem jí hlavu, abych mohl pronikat stále hlouběji, a věděl jsem, že by stačil jediný pohyb rukama, abych jí zajel pod šaty a zjistil, jestli je *celá* tak žhavá.

Kousla mě do rtu, nasála ho do úst a já nedokázal potlačit zasténání. Byla jemnější než hedvábí a měla všechno, co jsem chtěl – a co jsem nemohl mít.

Nikdy.

Bylo to šílené a muselo to skončit.

Zvolnil jsem tempo polibku a z prostého spojení našich úst nasál rozkoš do posledního kousíčku. Pak jsem naposledy dlouze přešel po jejích rtech a zvedl hlavu.

„Harper.“ Opřel jsem se čelem o její a to jméno znělo jen jako uctivý šepot.

„Knoxville,“ vydechla. Přejela mi rukama po tvářích a dotkla se prsty strniště mých vousů.

„*Ted*“ už nejsi nepolíbená.“ Stálo mě to veškeré se-beovládání, abych ji nepolíbil znovu.

Zlehka přikývla a promnula si opuchlé rty. „Takhle je to vždycky?“

„Co jako?“ Sotva jsem dokázal přemýšlet; jak to, že ona dá dohromady větu?

„Že ti to přijde stejně nezbytné jako vzduch? Že máš pocit, že umřeš, když s tím přestaneš? Že tě ta bolest spálí zaživa?“ Natáhla se ke mně.

Ustoupil jsem o dva velké kroky vzad a opřel se zadkem o zeď. Musel jsem se z téhle koupelny dostat dřív, než přijdu o zbytek sebekontroly.

„Je to tak?“ zeptala se znovu a v očích se jí zalesklo.

Měl jsem zalhat. Měl jsem jí říct, že polibek je prostě jenom polibek. Ale nedokázal jsem to. Ne poté, co se během posledních několika minut celý můj svět vychýlil ze své zasrané osy, ne poté, co se gravitace přesunula od středu země směrem... k ní.

„Ne.“ Bylo to to nejupřímnější a zároveň nejhorší slovo, jaké jsem kdy vyslovil. Nad námi se ozval zvuk těžkých kroků, sestupujících po schodech. *Ryker*. Sevřel se mi žaludek. Kdyby nás takhle načapal, nako-pal by mi prdel, a já bych si to zasloužil. „A už se to nikdy nesmí opakovat. Ne mezi námi dvěma.“

I kdyby mi kvůli tomu, co se stalo, rozbil hubu, stá-lo by to za to.

Tvář jí posmutněla. „Cože? Proč?“

Protože jsi nebezpečná. Protože máš moc roztrhat mě na kousky. Protože jsi všechno, co jsem kdy chtěl, a co si nikdy nezasloužím. Protože je ve mně zlomené něco, co nedovedeš napravit ani ty. Protože jsi Ryke-rova mladší sestra. Vyber si.

„Protože to nejde,“ odpověděl jsem nakonec a pak jsem z té malé místnosti utekl.

Rychle jsem proběhl chodbou a našel Rykera stát v kuchyni.

„Kam jsi šel, kámo?“ zeptal se.

„Na záchod,“ odvětil jsem.

„Co to máš na obličej?“

Přešel jsem si dlaní přes ústa. Drobné skvrnky lesklých třpytek. *Harpeřin lesk na rty.* „Nic.“

Ryker se na mě divně zadíval, ale já upřel pohled na kluka, který přicházel z obývacího a vykročoval si s tak falešnou sebejistotou, že bych se tomu za normálních okolností smál, ale teď jsem nemohl. Vic Donaldson? To přece nemůže myslet vážně! Už v prváku to byl sráč a tipnul bych si, že se na tom do maturity nic nezměnilo. Zastranej kretén. Debil ve *smokingu*... protože bere Harper na ples.

Moji Harper.

Není tvoje. Fajn, ale jeho taky ne.

Za dvě vteřiny jsem už stál tomu klukovi tváří v tvář a využil každý centimetr své výšky, abych ho upřeně pozoroval.

„Víš, kdo jsem?“

Podíval se na mě a přikývl. Je dobré vědět, že jsem si udržel svoji pověst.

„Vidíš můj obličej?“ Ukázal jsem na něj, abych se ujistil, že mi věnuje pozornost.

„Jo, jasně, vidím,“ vyhrkl a z tváře mu zmizela veškerá barva.

„Prima. Protože jestli se jí jen dotkneš bez jejího výslovného, upřímného a střízlivého souhlasu, bude ten obličej to poslední, co uvidíš, až tě budu zašlapávat do země. Rozumíme si?“

„Pane jo.“ Ryker přešel blíž a zkrabatil čelo.

„Rozumíme si, kurva?“ V žilách mi pulzovala žárlivost.

„Rozumíme,“ řekl konečně Vic.

„Knoxí,“ ozval se za mnou Harpeřin hlas.

Ještě pár vteřin jsem se díval na Vica, dokud si neuvědomil, že svou výhrůžku myslím vážně, a pak jsem se otočil k Harper. Na čele jí zmatkem naskočily dvě vrásky a rty měla ještě nateklé od našeho polibku.

Tytéž rty, které se později chystal líbat Vic.

Udělal se mi špatně od žaludku.

„Proč?“ zeptala se Harper.

Oběma nám bylo jasné, že se neptá na to, proč jsem právě vyhrožoval jejímu doprovodu na ples, že ho zavraždím.

„Protože jsi Rykerova mladší sestra.“ Byla to jediná možná odpověď, co jí nezlomí srdce a zároveň ji přede mnou ochrání.

Okamžitě se zatvářila tak zklamaně, až jsem začal myslet na to, co si asi představovala, ale pak se napřímila a přinutila se k úsměvu.

„Dobře. Vicu, můžeme jít?“

„Vypadáš sexy,“ řekl ten kluk se šarmem opilého studenta.

„Jste připraveni? Našla jsem foťák!“ Paní Andersová sešla dolů po schodech.

Zaujal jsem místo v kuchyni vedle Rykera, a zatímco paní Andersová fotila, přál jsem si, aby se moje limonáda proměnila v tequilu. Když Vic položil ruce na Harpeřin pas a přitáhl si ji k sobě, pevně jsem sevřel čelist. Rozmačkal jsem prázdnou plechovku, kterou jsem držel v ruce. Tohle bylo špatně.

S každou vteřinou ve mně sílilo něco divokého, bylo to čím dál rozzuřenější a zlejší, až to přímo křičelo, dralo se mi to do útroby a snažilo se dostat ven, aby to bylo slyšet; dožadovalo se to, abych chytil Vica za prdel, vyhodil ho ze dveří a vzal si Harper sám.

Udělej to.

Třeba by to Ryker pochopil. Možná by nám popřál hodně štěstí. Možná jsem se ve škole nedokázal k nikomu připoutat jen proto, že jsem čekal... na Harper. Ryker byl můj nejlepší kamarád. Moje rodina. Věděl, že bych jí nikdy úmyslně neublížil.

Úmyslně.

V sázce bylo dvacet let přátelství, ale tady šlo o Harper. *Moji* Harper. Nebyla sice moje, ale já byl její. Nejspíš jí nejsem hoden, třeba bych to mezi námi nakonec poslal, ale třeba taky ne. Možná by ta šance za to riziko stála.

„Knoxí?“ oslovil mě tichým hlasem Ryker, zatímco jsme sledovali Harper a Vica.

„Ano?“ Položil jsem na pult rozdrcenou plechovku a připravil se na to, že ten krok udělám.

„Jsi můj nejlepší kamarád a pokládám tě za svého bratra. Takže ti to řeknu jenom jednou.“

„Poslouchám.“ Přimhouřil jsem oči, když si Vic přitiskl Harper k hrudi.

„Pamatuješ na ten seznam, co si vedeme? Ten, na který může každý z nás přidat dívku, které se nikdo nesmí dotknout?“

„Jo.“ Před pár lety s tím přišel Bash, když řekl, že Emerson je jeho holka. A trest za to, že by se někdo dívky ze seznamu dotkl, bylo okamžité vyloučení z party a konec přátelství, ale tehdy mně ani Rykero-vi na nikom nezáleželo tak, abychom se o takový seznam zajímali.

„Rád bych na něj někoho přidal.“ Hlas mého kamaráda, obvykle lehkovýňný, najednou zvažněl.

Podíval jsem se svému nejlepšímu příteli do očí a viděl, že výraz jeho tváře je mrazivý jako kus ledu.

„Dívka, kterou přidávám, je Harper.“ Pronesl to tiše a tak klidně, že mi bylo hned jasné, že to myslí smrtelně vážně.

Ten divoch štváný instinkty uvnitř mě, toužící po Harper víc než po čemkoli jiném, zařval, když mu Rykerova slova přešla citovou žílu. Bolest, jakou jsem nikdy v životě nepoznal, mi rozervala vnitřnosti a roztrhala každou buňku v těle, až jsem čekal, že se rozpustím v kaluži krve a lítosti.

„Rozumíš?“ zeptal se a svraštil čelo.

Za všechny ty roky, co jsme byli přátelé, mě nikdy o nic nežiádal, ale tohle nebyla žádost. Byl to požadavek. Příkaz. Ultimátum.

Můj pohled se na zlomek vteřiny zastavil u Harper, než se otočila pro pořízení dalšího snímku. Byla někým, koho si nikdy nezasloužím. Sakra, Ryker mě zná ze všech lidí nejlíp. Pokud nějak poznal, co jsem měl v očích, a i přesto si myslel, že nejsem pro jeho sestru dobrý, tak nejspíš opravdu nejsem.

„Knoxí?“

Stál jsem tam úplně nehnutě a uvnitř křičel, když se na mě Harper naposledy podívala a Vic ji vyprovodil ze dveří. Ty se s krutou konečnou platností zabouchly, moje srdce sebou škublo a pak zpomalilo při pomyslení na to, co se mohlo stát, přímo tady, na podlaze v kuchyni.

Nikdy nebude moje.

„Rozumím.“

DRUHÁ KAPITOLA

HARPER

O sedm let později

V NAŠEM MALÉM MĚSTEČKU Legacy v Coloradu jsme všichni nějak poznamenaní. Skrývá se to obvykle pod novým nátěrem, novou konstrukcí, novým... čímkoli, ale i sebemenší škrábanec odhalí ohořelé zbytky pod ním. Lidé, budovy, celé město – všichni jsme na tom v jistém smyslu stejně – jsou přestavění a předělání.

A ne vždycky tak, aby byli silnější.

„Ahoj, Liso,“ řekla jsem do telefonu a nechala třetí zprávu v hlasové schránce. Podívala jsem se na hodiny. Šest večer. „Tady zase Harper. Volala jsem ti do bistra, ale Agnes mi říkala, že jsi odešla po směně už kolem třetí. Snad ti nevadí, že Cherry nechala Jamese tady, takže mám u sebe oba kluky. Ráda bych věděla, kdy si je budeš moct vyzvednout. Zavolej mi, až si tohle poslechnеш, ano?“ Ukončila jsem hovor, ramena mi poklesla a zamkla jsem zadní vchod do školky. Byla to jedna z mála nepoškozených budov

na Oak Avenue, protože jsem ji nechala postavit teprve vloni, když jsem dokončila magisterské studium.

Lisa byla jednou z těch poškozených. Byla příliš zlomená na to, aby se po požáru dokázala znovu postavit na nohy. Zlomilo ji, když ztratila prvního manžela, společně s tátou a zbytkem hasičského sboru z Legacy, a když pak odešel i ten druhý, v době, kdy už čekala Liamova mladšího bratříčka, zničilo ji to úplně.

„Slečno Andersová,“ zavolal Liam od stolku, kde si vybarvoval omalovánky, jeho osmiměsíční bráška James mu seděl u nohou.

„Ano, Liame?“ odpověděla jsem a sklonila se k němu.

„Mám hlad,“ řekl a upřel pohled svých velkých hnědých očí do mých, pak do Jamesových a potom se zase rychle vrátil k obrázku Spidermana.

„A víš, že já taky? Co kdybychom si dali malou svačinu, než dorazí pizza, a já si pak vyřídím pár hovorů, ano?“ prohrábla jsem jeho tmavohnědou kšticí.

Přikývl.

Vytáhla jsem ze své pohotovostní zásoby v šuplíku psacího stolu dva sáčky sušenek Goldfish a po krátkém zaváhání k nim přidala ještě jeden. Liam byl pořád hladový, ale ne tak jako běžný předškolák; tak, jak na to nikdo nechce ani pomyslet. Tak, jak jsem na to nemohla *přestat* myslet.

Na okrese mě ale ujistili, že mají Lisu a její chlapce v hledáčku.

Otevřela jsem všechny tři sáčky, posadila se vedle něj a vmáčkla zadek do sedačky pro předškolní děti. Počkal, až podám sušenku Jamesovi, jednu mi strčil do pusy a teprve pak si vzal sám.

„Spiderman?“ zeptala jsem se nenuceně a sledovala Jamese, který se na mě díval velkýma tmavýma očima.

ma a v buclatých pěstičkách svíral jedno z kousátků, jež jsem našla v jeho tašce na pleny. Byl velmi roztočilý, jak už tak miminka bývají.

Liam přikývl, vychutnával si vlastní svačinu a vybarvoval přitom červenou pastelkou Spidermanův oblek. Když nebyly nablízku žádné jiné děti, pochutnával si na každém soustu, jako by to byl ten nejlahodnější dezert, což bylo na hony vzdálené způsobu, jakým zhltal během vyučování veškeré jídlo.

Byl to jeden z důvodů, proč jsem Lise nabídla, že si ho vezmu na celý den zdarma. Jako učitelka ve školce bych neměla mít žádného oblíbence... ale měla jsem ho a byl jím právě Liam. Byl chytrý, všímavý, choval se mile ke všem dětem ze třídy a měla jsem radost po každé, když jsem si zasloužila jeho úsměv.

Liam sklouzl ze židličky na podlahu a podal Jamesovi další sušenku. Ten ho odměnil nesrozumitelným žvatláním a úsměvem, v němž zářily dva zoubky. „Tady máš, kámo.“ Hlas měl na pětiletého kluka příliš starý. „To žvýkání už mu jde fakt dobře,“ ujistil mě a pokýval hlavou.

„No, staráš se o něj vážně moc hezky.“ Vyložení mi z toho roztálo srdce.

„Kde je moje máma?“ zeptal se a vytrhl mě z rozněnění.

Dětem nikdy nelžeme. Dětem nikdy nelžeme, opakovala jsem si svou mantru. „To nevím, ale volala jsem jí,“ odpověděla jsem a snažila se, aby v mém hlase nebyly znát žádné obavy.

Zatvářil se pochybovačně, přitáhl si Jamese blíž k sobě a podával mi postupně zbývající sušenky.

Kde může Lisa být? Jistě, párkrát si syna už přišla vyzvednout pozdě, ale vždycky předtím zavolala.

„Víš, že bys měla po pracovní době ty dveře zamy-

kat?“ ozvala se Emerson, když vešla dovnitř s náručí plnou pizzy a dvěma nákupními taškami.

„Moje zachránkyně!“ vyskočila jsem ze židličky a vzala si od svojí nejlepší kamarádky krabice s pizzou.

Odložila tašky na dětský stolek. „Ahoj, Harper,“ pozdravila a pevně mě objala. Z jejího kabátu byl stále ještě cítit chlad dubnového rána. „Co se děje?“

„Nic velkého, ale díky za pomoc.“ Kromě mého bratra Rykera, který pro mě nemohl vcelku nic udělat, když ho odvolali k požáru, byla Emerson tou nejspolehlivější osobou v mém životě.

„To vidím, že jsou dost malí.“ Usmála se a zamávala na moje svěřence. „Lisiny děti?“ hádala, sundala si kabát, přehodila ho přes jeden z podsedáků a dávala přitom pozor, aby nezachytila dlouhé hnědé vlasy.

Maloměsto. Každý tu každého zná.

„Jo. Tohle jsou Liam a James. Říká se mu Jamie.“ Děcko se na ni usmálo.

„Tak ahoj! Já jsem Emerson.“ Oběma věnovala úsměv a odvedla mě o kousek dál. „Co se děje? Ne snad, že by mi nějak vadilo, že jsem ti donesla pizzu.“

„Nevím, kde je Lisa, a nechci volat Elliot.“ Při tom pomyšlení se mi sevřela hrud’.

Pomalů přikývla, tvář jí poklesla a podívala se na chlapce. „Chápu. Ale jestli to bude trvat moc dlouho, možná budeš muset.“

„Já vím.“ Jenže se mi opravdu, ale *opravdu* nechtělo. Elliot jsem měla vždycky ráda. Byla jen o rok starší než já a nikdy se ke mně nechovala jinak než laskavě, jenže zároveň byla jednou ze dvou sociálních pracovnic v Legacy a nechtěla jsem, aby ti dva malí kluci skončili na noc v dětské péči.

„Máš hlad, chlapečku?“ zeptala se Emerson Liama, když jsme se vracely ke stolku.

Liam se podíval na krabici s pizzou a na tašky, ale neřekl nic.

„Promiň, Liam nemá moc rád cizí lidi.“

„V pohodě,“ opáčila Emerson a vyndala z tašky talíře. „Upřímně řečeno, jsem ráda, že jsi zavolala. Bash je na noc pryč a přijde mi, že jsme se neviděly celou věčnost.“ Štřouchla do mě bokem a já si od ní vzala talíře a roztrhla igelitový obal.

„Tak on ne každý chce být sedm dní v týdnu součástí tvého milostného festivalu,“ škádlila jsem ji, když otevřela na stole obě krabice s pizzou.

„No jo, no.“ Sklopila oči. Nezáviděla jsem jí její štěstí. Ona a Bash si vážně zasloužili žít spokojeně až do nejdelší smrti a já to své nejlepší kamarádce skutečně přála, hasičský tým se však v rámci příprav na první sezonu pomalu stěhoval zase domů, takže jeden bez druhého nedali ani ránu. „Ale mohla bys začít zase s někým chodit. Víím, že máš hrozně práce s tím, abys to tu udržela v chodu, jenže život čeká tam venku.“

Já ale na žádné rande neměla ani pomyšlení. Richard mi nechyběl, a to už od našeho rozchodu uplynul rok. Abych pravdu řekla, byl pro mě jenom náhradník, jen pokus, jak zapomenout... na něj.

Na Knoxe. Při pomyšlení na něj jsem sevřela talíř o něco pevněji.

„Se salámem nebo se sýrem, Liame?“ zeptala jsem se.

Podíval se na Emerson, pak na pizzu, ale nehnul se z místa.

„Dobře, tak co takhle od každé kousek?“ Položila jsem na papírové talíře dva trojúhelníčky a předložila je před jeho židličku. Přitom jsem ještě odsunula stranou obrázek Spidermana, aby se od sýra neupatlal.

Liam se k talířům nepřiblížil, ale rozhodně z nich nespouštěl oči.

Emerson si toho všimla, pohlédla mým směrem a povzdychla si. Pak vytáhla z tašky několik nádob. „Liam, přinesla jsem něco k snědku i pro tvého brášku. Neřekl bys mi, co by mu podle tebe nejvíc chutnalo?“

Liamovi se rozzářily oči a nadšeně se do toho pustil. Pečlivě vybíral jídlo pro Jamese, a než se zakousl do pizzy, ujistil se, že jeho mladšího bratra nakrmím. Teprve pak jídlo spořádal.

„To je láska,“ řekla tiše Emerson, když sledovala, jak se Liam pustil do salámové pizzy.

„Jo,“ přisvědčila jsem, posadila se na podlahu k Jamesovi a utřela mu pusinku. „Je to skvělý velký brácha.“

„Když už je řeč o starších bratrech, máš nějaké zprávy o tom, kdy se Ryker vrátí domů?“ Ukousla si trojúhelníku sýrové.

„Zatím ne. Pořád je ve Wyomingu.“ Službu u předchozí posádky si o měsíc prodloužil, než oficiálně nastoupí do Legacy, ale požár na začátku sezony překazil jeho cestovní plány. V krku se mi udělal knedlík. Ne snad, že bych se bála požárů; bála jsem se toho, že bych mohla Rykera ztratit, stejně jako našeho tátu.

A teď nová generace vzkřísila právě tu posádku, co nám ho vzala – co je vzala všechny.

„Vrátí se dřív, než se naděješ. Bydlíš zatím u něj?“ Natáhla ke mně ruku s plátkem salámové pizzy, naklonila jsem se a mezi krmením Jamese si ukousla.

„Dík,“ kývla jsem. „Slíbili mi, že rekonstrukce po povodni bude hotová do dvou týdnů.“ Jamie chytil pramen mých vlasů a přitáhl si ho k ústům. „Ne, ne,“ řekla jsem jemně a s úsměvem vyměnila vlasy za lah-

vičku, kterou mu Cherry přibalila do tašky na pleny. Uchopil ji oběma rukama a začal sát. „A jak to jde v klubovně?“

„Konečně je hotovo,“ odpověděla Emerson. Opusťtila práci v městské radě, aby mohla řídit hasičskou jednotku. „Což je jediné dobře, protože během příštího měsíce se mají všichni vracet. Máme jenom rok na to, abychom sestavili tým a získali certifikaci, ale mělo by to jít rychle.“

„Bash a Ryker jim dají do těla.“ Pohlédla jsem na telefon. Bylo skoro sedm. *Nevolej. Ted' ještě ne.* Lisa mohla mít problémy s autem nebo vybitý mobil. Existovalo milion možností, ale žádná z nich nebyla dobrá.

„A Knox taky. Budeš jí asi muset brzo zavolat,“ zašeptala Emerson.

„Já vím.“ Přešla jsem její první větu a posadila si Jamese na klín, aby se cítil pohodlněji.

Za okny školky se rozblíkala modrá světla, po zdech začaly tančit stíny a všichni jsme se otočili ke dveřím. Sevřel se mi žaludek.

„Ale ne.“

Ozvalo se trojí zaklepání na dveře.

„Běž, já zůstanu s nimi,“ vyzvala mě Emerson a s úsměvem se natáhla k Jamiemu.

„Ne, já si ho vezmu,“ opáčil Liam, posadil se na podlahu a vztáhl ruce k bratrovi.

Věnovala jsem Emerson vědoucí pohled a nechala Jamieho Liamovi. Zamířila jsem ke dveřím a při každém kroku se mi svírala hrud'. Když jsou tu policajti, nebude to nic dobrého. Otevřela jsem a roztráslý se mi ruce při pohledu na Elliot v doprovodu dvou policistů, Bobbyho a Kadena. Byli to kluci jen o pár let starší než Ryker.

Elliot pevně tiskla rty k sobě a tvář měla napjatou.

„Bože.“ Skoro jsem šeptala, aby to kluci neslyšeli.
„Co je s Lisou? Je v pořádku?“

Elliot se nejistě nadechla. „Měla nehodu, Harper. Policie našla její auto kousek od silnice 192. Zdá se, že byla možná pod vlivem...“

„Víc vám říct nemůžeme,“ přerušil ji Bobby.

„Je v pořádku?“ Hrdlo se mi stáhlo, že jsem sotva dokázala promluvit.

„Nepřežila to,“ oznámila Elliot a zavrtěla hlavou.

Přitiskla jsem si dlaň na ústa ve snaze potlačit výkřik.

Byla pryč.

Lisa byla *mrtvá*.

A uvnitř na ni čekali Liam s Jamesem.

„Jsi tu kvůli klukům.“ Hrudník mi sevřel srdce jako svěrák, jeho údery zadržávaly.

Elliot přitakala.

„Nikoho nemají,“ zašeptala jsem. „Lisini rodiče zemřeli, a kde je jejich otec, nikdo neví. Odešel dlouho předtím, než se narodil James.“ Kam by měli jít?

„Já vím,“ přisvědčila polohlasně. „Můžeme dál?“

Přikývla jsem a ustoupila jim z cesty, aby mohli vejít. Policisté si prohlíželi miniaturní nábytek.

„Ahoj, Elliot,“ pozdravila Emerson a vážným pohledem těkala mezi námi.

„Ahoj, Emerson.“ Elliotin úsměv byl nucený a nejistý.

Najednou mi bylo znovu čtrnáct a právě jsem se dozvěděla, že se táta už domů nevrátí. Že o otce přišla i moje nejlepší kamarádka Emerson. A Knox. Lawsonova máma. Bashův táta. Bishopův a Riveřin... Celý hasičský tým Legacy pohltila ta příšera, s níž bojovali celý život.

Mlčky jsem sledovala, jak Elliot citlivě sděluje Liamovi tu hroznou zprávu, a dívala se, jak se jeho tvářička krabatí zmatkem a obavami.

Usadila jsem se na podlahu vedle kluků, přitáhla si Liama pod paži, pevně ho k sobě přitiskla a pomalu se pohupovala. Naklonil se ke mně. Bože, jak dobře jsem si pamatovala ten pocit, a to jsem byla o hodně starší než Liam. Jak takovou věc dokáže zpracovat pětileté dítě?

Celý jeho svět se právě otrásl v základech a převrátil naruby.

„To znamená, že ti na dnešek najdu místo, kde budeš spát, dobře?“ dokončila Elliot.

V šoku vytřeštil oči.

Kam ho chtějí vzít? Liam cizí lidi nesnášel. Přitáhl si blíž Jamese, který právě dopil svou lahev, jako by se nic nestalo, a mě začaly v očích pálit slzy.

„A Jamiemu taky?“ zeptal se Liam tichým, ale silným hlasem.

Až příliš silným.

Elliot těžce hledala slova.

Uvědomění mě zasáhlo jako blesk a srdce se mi rozbušilo.

„Zůstanou přece spolu, že?“ zeptala jsem se s povytaženým obočím.

Její pohled mě žádal, abych pochopila něco, co jsem zjevně nechápala. „Je to složitější, než se zdá.“ Potom vzhlédla k policistům. „Ted’ má oba Clarkovy chlapce v péči sociální odbor. Můžete se vrátit na stanici.“

Je to *složitější*, než se zdá? Co to má sakra znamenat?

Bobby a Kaden kývli mým směrem a odešli, oba viditelně otřesení.

„V čem přesně je to složité?“ zeptala jsem se.

Elliot se podívala na Liama a pokynula mi, abych ji následovala, když procházela přes místnost.

„Postarám se o ně,“ pronesla Emerson a vzala si Liama k sobě.

„Hned jsem zpátky,“ slíbila jsem Liamovi, vstala a všimla si, že se od Emerson odtáhl. Šla jsem za Elliot, která se zastavila u šatnových kójí, odkud jsme na oba chlapce viděly, ale byly jsme snad mimo jejich doslech. „Zůstanou spolu, že?“ založila jsem ruce na prsou.

Znejistěla. „Pendrigesovi jsou na týden v Milwaukee, jeli navštívit svoje nové právnoče.“

„Tím chceš říct, že je to jediná pěstounská rodina v Legacy? Kromě toho, Pendrigesovým je asi tak sto. Jak myslíš, že se postarají o dvě malé děti?“

„Je jim sedmdesát a pořád to zvládají,“ opáčila Elliot. „Už roky jsme nemuseli umístit dítě k někomu, kdo není člen rodiny, a nikoho jiného nemáme. Na to, aby mohli být pěstouny, lidé nestojí zrovna fronty, Harper.“ Povzdechla si a promnula si kořen nosu. „Dokud se Pendrigesovi nevrátí, musíme kluky poslat do Gunnisonu, a tamní sociálka mi už řekla, že je budou muset rozdělit, přinejmenším na týden. Nemají žádnou rodinu, která by si je mohla vzít oba.“

Žaludek se mi bolestivě stáhl.

„Ne!“ vyhrkla jsem a podívala se na kluky. Liam se nedíval. Ani na mě, ani nikam jinam. Jen houpal v náručí Jamese, zatímco k němu Emerson tiše promlouvala. „Nemůžeš je rozdělit.“

Když umřel táta, měla jsem alespoň mámu. Měla jsem Rykera. Pálily mě oči a začínala jsem vidět rozmazaně.

„Harper...“

„Nikoho nemají,“ zašeptala jsem, hlas se mi zlomil a po tváři mi sklouzla první slza. Otrřela jsem ji.

„Já vím a není to fér.“

„Nic z toho není fér.“

„Je to jen na týden. Nebo než najdeme Nolana.“
Tím myslela jejich otce.

Liam by se zhroutil, kdyby mu vzali Jamese. Nemohli se rozdělit. Nebyla jsem si ani jistá, jestli by se jim u Pendrigesových dařilo, ale aspoň by to bylo už za týden. Potřebovali jen vydržet ten týden.

Jenže ten týden by je mohl zničit. Každá buňka v mém těle křičela, ať udělám něco, cokoli, abych tomu zabránila.

„Vezmu si je!“ vyhrkla jsem.

Emerson zvedla hlavu a hnědé oči se jí rozšířily jako talíře.

„Cože?“ Podívala se na mě, jako bych se zbláznila.

Možná ano, ale pokud jsem jim mohla nějak pomoci, musela jsem to udělat.

„Prověřená už jsem a četla jsem o podobných případech, kdy si děti vzali učitelé. Stačí, když mi sociálka dovolí vzít si je na týden. Až se vrátí Pendrigesovi, vymyslíme co dál.“

Elliot pohlédla na chlapce. „Kam chceš dát dva malé kluky? Potřebují vlastní pokoj a my bychom museli přijít a udělat šetření v domácnosti.“ Zvedla obočí.
„Zítřka.“

A sakra. Má pravdu. Nejde jen o emoce, ale i o logistiku.

Rykerův mládenecký jednopokojový byt nebyl dost velký – a ani se svou atmosférou pro děti nehodil. Emerson se svého bytu vzdala minulý měsíc, když se přestěhovala k Bashovi.

„Já...“ Zavrtěla jsem hlavou a v duchu se snažila

najít odpověď, ale když jsem se podívala na Emerson, přišlo mi, jako by ji měla.

Pohlédla na chlapce a pak znovu na mě. „Má s nimi kam jít,“ řekla Elliot. „Čtyřpokojevý dům, přes tři sta metrů čtverečních, naprosto perfektní.“

Zamrkala jsem a přemýšlela, o čem to sakra mluvím... „Ne,“ procedila jsem skrz stažené hrdlo. „To nepřichází v úvahu.“ Existoval jen jeden dům, který mohla mít na mysli.

Emerson naklonila hlavu. „Ale ano, pokud si je chceš nechat. Je to jenom na týden, ne? Ten dům je hotový, zařízený a on se do něj bude stěhovat až za měsíc. Vezmi si ho. A vezmi si je.“ Kývla hlavou směrem ke klukům. „Víš, že s tím bude souhlasit.“

Knoxův dům. Začali ho stavět před sedmi měsíci, když městská rada odsouhlasila obnovení hasičské jednotky v Legacy. Dům, který znamenal, že se vrací domů.

„Jaká je to adresa?“ zeptala se Elliot.

„Phoenix Point 328,“ odpověděla Emerson.

„Hasičská čtvrť?“ Elliotino obočí vystřelilo do výšky, když si zapisovala adresu.

„Jo,“ opáčila jsem a nespouštěla oči z Liama a Jamese. Zvládla jsem to. Veškeré nervy v mém těle zešilely při představě, že budu muset zavolat Knoxovi a zeptat se ho, ale Emerson měla pravdu. Pokud jsem chtěla, aby Liam a James zůstali spolu, byla to jediná možnost.

„Jsem s tebou, Harper,“ řekla Elliot, když jsem vytáhla mobil. „Udělám cokoli, aby kluci mohli zůstat pohromadě, ale jsi si vážně jistá, že je dneska večer můžeš vzít k sobě?“ Hlas jí zjhl.

„Dej mi vteřinku,“ odpověděla jsem jí a otevřela aplikaci s textovkami.

Emerson u mě byla dřív, než jsem stačila kliknout na ikonu nové zprávy. „Můžu mu zavolat. Nemusíš...“

„Ne. Když jsem to já, kdo si chce půjčit jeho dům, tak jsem to taky já, kdo by se ho měl zeptat.“ Můj palec zaváhal nad jeho jménem v kontaktech, stejně jako pokaždé, když jsem přemýšlela o tom, že mu napíšu, ale nenapsala... což se stávalo často.

„Bude souhlasit,“ ujišťovala mě.

„Já vím. Proto je to tak těžké.“ Aspoň že jsem mu mohla napsat, tím jsem vyřešila problém s tím, že by se mi při zvuku jeho hlasu zastavilo srdce, jako to bývalo pokaždé.

JÁ: POSLYŠ, POTŘEBOVALA BYCH OD TEBE
LASKAVOST.

Na displeji se okamžitě objevily tři blikající tečky. Odepisoval.

KNOX: TAK MLUV.

Bože, to byl celý Knox. Ve všech ohledech dokonalý, kromě těch, na kterých opravdu záleželo. Vyťukávala jsem svou žádost a žaludek jsem měla s každým písmenkem sevřenější.

JÁ: POTŘEBUJU SI PŮJČIT TVŮJ DŮM.

Znovu tři tečky.

KNOX: VSTUPNÍ KÓD JE 1208.

Obočí mi vystřelilo až ke stropu a srdce se mi rozbušilo přesně tím nepříjemným způsobem, jako to dělá vždycky, když přijde na Knoxe.

JÁ: VÁŽNĚ? ANI SE NEZEPTÁŠ PROČ?

KNOX: JE MI TO FUK.

JÁ: CO KDYŽ TAM CHCI USPOŘÁDAT MEJDAN?

KNOX: BAR JE VE SKLEPĚ. NEMÁM TEĎ MOC ČASU
NA PSANÍ. PROSTĚ POUŽIJ KÓD.

JÁ: DĚKUJU.

KNOX: NENÍ ZAČ.

Myslel to opravdu vážně, že *není zač*. Byla tu spousta věcí, o kterých jsme předstírali, že nejsou. Jako kdyby se nikdy nestaly.

„Vyřešeno. Budeme v domě na Phoenix Point 328,“ oznámila jsem Elliot a strčila mobil do zadní kapsy kalhot.

„To je...“ Vědoucím pohledem nahlédla do svého zápisníku.

„Jo,“ opakovala jsem. Zatracené maloměsto.

Hvízdla. „Jsi si jistá?“

„Jo.“ Zřejmě to bylo jediné slovo, které jsem byla schopná říct.

„Přijímám to,“ odpověděla Elliot. „Za normálních okolností bych to neudělala, protože nejsi majitel a nemáš ani nájemní smlouvu, ale to, co se teď děje, nejsou normální okolnosti. V autě jsou tašky s věcmi kluků, co jsem vzala u Lisy, a musíš mi podepsat pár dokumentů, ale přijímám to, alespoň do té doby, než budu moct udělat šetření v domě. Potom uvidíme, co se dá dělat, než se vrátí Pendridgesovi.“

Přikývla jsem. Mysl jsem měla zamlženou, ale něco se ve mně probudilo, prostupovalo to mou hrudí a já se cítila silnější a schopnější. Odhodlaná. Kluky nerozdělí, ani je nepošlou k nikomu cizímu. Ne té samé noci, kdy přišli o matku. Ne, protože jsem tomu dokázala zabránit.

„Dobře. Podepíšeme to.“

TŘETÍ KAPITOLA

HARPER

PROBUDIL MĚ ZVUK, KTERÝ MI RVAL UŠI; praštila jsem do telefonu, abych alarm vypnula. Proč jsem si sakra nastavila budík na 5:45 ráno?

Moment. To nebyl budík... byl to James.

Správně. Protože jsem si včera večer vzala kluky.

A do háje.

Vyskočila jsem z postele v pokoji po hosty, promnula si rozespalé oči a potácela se chodbou.

„Promiň,“ omlouval se Liam slabým hláskem, a když se skláněl nad ohrádkou, zadíval se na mě svýma velkýma očima. Emerson mě zachránila, když tu ohrádku společně s pár dalšími věcmi sehnala, zatímco jsem podepisovala dokumenty o dočasné pěstounské péči.

„Nemůžeš za to, kamaráde,“ řekla jsem a pohladila ho po tmavých vlasech. Naklonil se k mé dlani, jako to dělával ve školce, takže tu možná byla naděje, že na mě nezanevřel.

Rychle jsem přebalila plačícího Jamese a pak je oba vzala dolů do obývacího pokoje.

„Tohle je velký dům,“ řekl Liam a přelétl pohledem celý prostor.

„To je,“ souhlasila jsem a zamířila do kuchyně. Byla *obrovská*, na to, že patřila chlápkově, co se neustále dušoval, že nikdy nebude mít vlastní rodinu.

„Můžu mu udělat lahev,“ nabídl Liam, a dřív než jsem mohla cokoli namítnout, popadl žlutou plechovku s umělým mlékem, hrnek s vodou a zmíněnou lahev. „Dělám to často. A fakt mi to jde.“

„Dobře,“ přikývla jsem a snažila se udržet klidný tón hlasu, zatímco Liam pečlivě odměřoval kopečky. V první chvíli jsem mu samozřejmě chtěla říct, ať si s tím nedělá starosti, že se o to postarám – že se postarám o ně – ale on přišel ve svém malém pětiletém světě o veškerou jistotu, takže jsem jeho potřebu postarat se o Jamese chápala. Musel si udržet něco normálního.

„Mohla bych ti přinést cereálie,“ navrhla jsem. „Em vzala krabici Lucky Charms.“

„Ano, prosím.“ Naléval vodu a snažil se ji nerozlít; čelo se mu svraštilo intenzivním soustředěním.

Chystala jsem cereálie a James přitom žvýkal pramen mých vlasů. Děkovala jsem bohu, že mi Emerson včera večer se vším pomohla. Jakmile James spokojeně snídal své mlíčko, obrátila jsem se znovu na Liama.

„Víš, pořád jsem jenom slečna Andersová,“ řekla jsem, když jsem ho zvedala na stoličku u kuchyňského pultu. „Ale jestli chceš, můžeš mi říkat Harper.“

Přikývl, ale nespouštěl přitom oči ze sáčku s marshmallow.

Vložila jsem kapsli do nového kávovaru a nastavila všechna potřebná tlačítka. Během doby, co se připravovala káva, jsem přejela dlaní po desce v barvě ho-

lubí šedi. Stavba domu byla dokončena před měsícem a stavaři si dali opravdu záležet. Dům působil tradičně, ale ne staromódně, a zároveň moderně, aniž by se zdál studený.

Nábytek byl robustní, v pánském stylu, ale pohodlný, s měkkými pohovkami v máslově žluté barvě a televizi, která vypadala, jako by patřila spíš do kina. Stěny byly holé, bez výzdoby. Nebyly tu žádné osobní předměty, nic, co by mohlo napovědět, jaký je Knox uvnitř, protože tu nebydlel... zatím. Ale během měsíce se měl do Legacy vrátit.

Nešťourej se v tom. Jsi tu maximálně na týden a pak odtud zase vypadneš.

Když už byla řeč o obrovské televizi, v duchu jsem se pomodlila a poděkovala za to, že ji někdo zapojil, protože jsem mohla pustit pohádku a Jamese posadit do chodítka, které jsme včera večer, poté co děti usnuly, daly s Emerson dohromady u sklenky vína.

„Chceš pustit *Tlapkovou patrolu*?“ zeptala jsem se Liama.

Nadšeně přikývl a zabořil se do velkých polštářů na pohovce, která byla nejbliž u Jamese.

Počkat. Mám je nechat dívat na televizi takhle brzo po ránu? Nebyla jsem to já, kdo vždycky kladl rodičům na srdce, aby zkrátili čas, co děti tráví před obrazovkou? Ale probůh, vždyť je – mrkla jsem na telefon – sotva šest ráno a já ještě ani neměla kafe. Určitě existuje nějaká milosrdná výjimka, pokud jde o technologie a rodiče, kteří spali sotva čtyři hodiny.

Přidala jsem si do kávy smetanu a cukr a pak prošla po špičkách přízemím domu, jako bych měla obavy, aby mě nikdo nechytil. Včerejší večer byl tak hektický, musela jsem se věnovat klukům, takže jsem ani neměla čas si to tu pořádně prohlédnout. Jak je mož-

né, že mi ho připomínaly i linie půdorysu? Otevřené prostory vítaly přátele a úzké chodby vedly do osobnějších místností, jako třeba do pracovny.

Obývací sahal přes obě patra a okna měl po celé výšce místnosti. Byl z nich nádherný výhled do okolí a na vrcholky hor nad ním. Po nejbližší hoře se táhla zlá, křivá čára jako jizva po požáru. Stály tam nově vzrostlé borovice a pár přeživších stromů, ale ty mrtvé, ty, co onoho dne shořely, byly ve velké přesile.

Výhled byl jako dívat se na Knoxe. Krásný, až to bralo dech, s neskryvaným poškozením v popředí, což bylo jako varování, že nebude nikdy úplně v bezpečí. Vždycky v něm zůstane ta část, co bude za správných okolností připravena shořet.

Kdo tu nakonec bude stát s ním? Sledovat, jak s přibývajícými roky jizva mizí a vyrůstá nový život? O jeho hypotetické budoucí ženě jsem věděla dvě věci: bude mít neuvěřitelné štěstí a já ji už teď nenávidím. Pokud šlo o něj, nedokázala jsem se nikdy chovat dospěle.

Vešla jsem do jeho pracovny, obdivovala čisté linie nábytku a poličku s klasickými díly v kožených vazbách a přemýšlela, koho si asi najal na výzdobu a zařízení domu. Žil pořád v Kalifornii, ale dům byl připravený k nastěhování, ložním prádlem počínaje a nádobím ve skřínce konče.

Zdálo se, že si z Kalifornie nepřivezl nic.

Usrkávala jsem kávu, přejížděla prsty po desce jeho stolu a zdvihla obočí, když jsem si všimla zarámovaných fotografií na protější stěně.

Jeden jeho snímek mě přitahoval jako magnet. Při pohledu na ten obrázek se mi zatajil dech – až tak špatně jsem na tom byla. Samozřejmě, byl na něm v plné výstroji a krásnou tvář mu zdobil ďábelský